

mer, da det havde været dem umuligt at faa dem rensede og tørrede, og saa blev der som Straf givet Ordre til, at der heller ikke den Dag maatte gives Nattegn, som de altsaa hverken have faaet Lørdag eller Søndag. Denne Oplysning om, hvad der gik forud for Soldateraffæren i Odense, er meddelt mig af Folk, som vare med. Jeg kan naturligvis ikke garantere for Enkelthederne, men i alt væsentlig er Beretningen rigtig.

Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds fremhævede i Gaar, at Soldaterne jo kunde have klaget til deres overordnede (*N. P. Jensen* [Københavns 3die Valgkreds]: Ja!). Ja, siger det ærede Medlem, jeg skal straks komme tilbage til, hvorledes det gaar, naar Soldater ville klage. Det ærede Medlem hævdede meget ivrigt i Gaar, at det aldrig blev dem forment at fremføre en Klage, og at der blev ikke lagt Spor af Hindringer i Vejen derfor. Ja, man kender jo nok, hvad der siges, naar Soldaterne undervises med Hensyn til deres Pligter og Rettigheder, hvorledes Forklaringen med Hensyn til Indgivelse af Klager nærmest maa opfattes som en Advarsel til dem mod at indgive Klager over deres overordnede. Men jeg skal tillade mig at oplyse det ærede Medlem om, at i dette Tilfælde blev det virkelig Soldaterne nægtet at klage. Der har staaet en Meddelelse om dette i et af Odense-Bladene, der herom skriver, at to Repræsentanter for Mandskabet Lørdag Eftermiddag henvendte sig til Løjtnant Nielsen, som havde Inspektion og anmodede om at matte gaa til Kaptajnen for at klage over den Behandling, som var bleven dem til Del fra Premierløjtnant Bahners Side. Svaret paa denne Henvendelse var en Nægtelse af Tilladelsen.

Jeg skal indrømme, at det lyder noget utroligt, men det er ikke desmindre rigtigt. Jeg har nemlig i Gaar paa Foranledning af de Udtalelser, som ere faldne her, yderligere ladet denne Sag undersøge, og jeg har i Dag fra Odense modtaget et Brev, ifølge hvilket vedkommende Mand, som jeg henvendte mig til, har været ude paa Fodfolkskasernen og talt med flere Soldater. Han siger, at deres samstemmende Forklaring gaar ud paa, at Nr. 33 af første Kompagni og Nr. 241 af fjerde Kompagni

den paagældende Lørdag Eftermiddag, da Soldaterne vare samlede paa Stuen til Pudsning efter de anstrengende Øvelser, først henvendte sig til Stabssergent Nielsen med Anmodning om at maatte gaa til Kaptajnen, og efter at have indhentet Stabssergentens Tilladelse, gik de til Løjtnant Nielsen, der imidlertid kategorisk sagde Nej. Man kunde nu tænke sig, at dette Afslag gjaldt et Forbud mod at forlade Stuen under Pudsningen, men Soldaterne gøre gældende, at de maatte faa det Indtryk, at det gjaldt selve Anmodningen om at maatte gaa til Kaptajnen og klage, og de forsøgte derfor ikke oftere at bede om Tilladelse til at aflevere deres Klage. Saaledes bærer man sig altsaa ad, naar der er Tale om at frembære en Klage mod de overordnede, der svares kategorisk: Nej, I maa ikke gaa med den Klage! Og det faldt ikke den overordnede ind at oplyse Soldaterne om, at de maaske godt kunde gaa senere, hvis Tidspunktet i Øjeblikket maatte være noget uheldigt valgt. Resultatet af denne Nægtelse var i alt Fald, at de paagældende ikke fik deres Klage fremsat den Dag.

Saa var det, at Soldaterne selv fremkaldte en Undersøgelse ved deres Optræden om Aftenen, da de bleve ude til Trods for, at Nattegn var nægtet dem. Denne Undersøgelse konstaterede som bekendt, at den paagældende Officer i Virkeligheden havde været den eneste Aarsag til hele Affæren. Efter dette vil man sikkert yderligere erkende det rigtige og forstandige i, at hele denne Historie blev sluttet uden Straf af Vand og Brød eller Forbedringshus eller lignende, og man vil forstaa det rimelige i Kravet om, at den middelalderlige Straffelov for Krigsmagten, som vi nu have, bliver reformeret i Overensstemmelse med Tidens forandrede Forhold og i Overensstemmelse med moderne Tankegang og Nutidens Krav. En Disciplin, som kun kan opretholdes ved strenge Straffe, er intet værd, naar det virkelig kommer til Stykket, og jeg mener ogsaa, at en saadan militær Straffelov, som vi nu have, er uværdig for et frit Folk.

Endnu ønsker jeg kun at gøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds. Han hævdede i Gaar i sin Omtale af Overkrigsrettens Dom over Sergent Sørensen,